

Sygn. akt IV K 1026/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi Północ w Warszawie w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Iwon Gierula

Protokolant: Monika Kurek

w obecności Prokuratora: nie stawił się, o terminie zawiadomiony prawidłowo

po rozpoznaniu na rozprawie głównej w dniach: 07.06.2017 r., 02.08.2017 r. i 04.10.2017 r.

sprawy **M. M. (1)**

córki M. i M. z d. B.

ur. (...) w W.

oskarżonej o to, że:

w bliżej nieustalonym okresie od 19.08.2016 r. do 22.08.2016 r. z wynajmowanego mieszkania w W. przy ul. (...) z (...) m. 80 ukryła w mieszkaniu nr (...) przy ul. (...) z (...) dokumentację w postaci: deklaracji dla podatku od towarów i usług VAT 7 za miesiąc kwiecień 2010 r., zgłoszenie rejestracyjne w zakresie podatku od towarów i usług w zakresie podatku od towarów i usług VAT-R z datą złożenia w Urzędzie Skarbowym W. (...) -2010, zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym 2009 PIT 36, zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym 2010 PIT-36, informacji o dochodach oraz pobranych zaliczkach na podatek dochodowy w roku 2011 PIT 11, zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym 2011, informacji o dochodach uzyskanych od organu rentowego za rok podatkowy 2012 PIT 11 A, deklaracji o wysokości składki na ubezpieczenie zdrowotne zapłaconej i odliczonej od karty podatkowej w poszczególnych miesiącach roku podatkowego 2011 PIT 16A, zeznania o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym 2014, informacji o dochodach uzyskanych od organu rentowego za rok podatkowy 2014 PIT 11A, deklaracji o wysokości składki na ubezpieczenie zdrowotne zapłaconej i odliczonej od karty podatkowej w poszczególnych miesiącach roku podatkowego 2009 PIT 16A, zeznania o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym 2013 PIT 37, zeznania o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym 2012 PIT 37 na nazwisko K. M. (1) oraz dokumentacji zakładu ubezpieczeń społecznych w postaci decyzji o przyznaniu świadczenia rehabilitacyjnego o nr (...) - (...) - (...) Sc z datą 10.07.2009 r., decyzji zakładu ubezpieczeń z dnia 04.11.2009 r. o nr (...), pismo do w/wym. decyzji nr (...) z datą 4.12.2009 r., pismo z zakładu ubezpieczeń społecznych nr (...) -2009 z dnia 05.01.2010 r., decyzja z zakładu ubezpieczeń społecznych nr (...) z dnia 19.01.2010 r., pismo do ZUS z dnia 16.02.2010 r., decyzja (...) nr (...) z dnia 18.02.2010 r., decyzja (...) nr (...) z dnia 13.04.2010 r. wraz z uzasadnieniem i potwierdzeniem nadania, decyzja nr (...) z datą 06.07.2010 r. z odpowiedzią datowaną na dzień 23.08.2010 r. i potwierdzeniem nadania, odpisu nr (...) / (...) z dnia 10 grudnia 2010 r. dotyczące pisma procesowego organu rentowego o sygnaturze VI U 93/10, pisma nr (...) - (...) z dnia 22.02.2011 r. na nazwisko K. M. (1), oraz dokumentacji medycznej w postaci Historii Choroby z dnia 26.01.2009 r. z Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej W. B. (...) (...) - (...) W. ul. (...) na nazwisko K. M. (1), skierowanie do poradni specjalistycznej neurolog z dnia 20.02.2009 r. z Lecznicy Lekarzy Rodzinnych w B. Niepubliczny zakład opieki zdrowotnej (...) - (...) W. ul. (...), w postaci Historii zdrowi i choroby z dnia 24.02.2009 r. z (...) Zespołu Publicznych Zakładów (...) -719 W-wa ul. (...) na nazwisko K. M. (1), w postaci wydruku morfologii wydanego przez Laboratorium (...) sp. z o.o. ul. (...) (...) - (...) W. z datą 19.04.2010 r. na nazwisko pacjenta K. M. (1), w postaci wyniku badania tomografii komputerowej z

dnia 28.05.2009 r. wydanej przez klinikę (...) S.C. J. (...), M. (...) L. ul. (...) (...)-(...) L. na nazwisko K. M. (1), którymi to dokumentami nie miała prawa wyłącznie rozporządzać,

tj. o czyn z art. 276 k.k.

orzeka:

I. w ramach zarzucanego czynu, przy ustaleniu, iż oskarżona M. M. (1) w bliżej nieustalonym okresie od kwietnia 2016 r. do października 2016 r. ukryła w mieszkaniu nr (...) przy ul. (...) z (...) w W. dokumenty wymienione w akcie oskarżenia, którymi to dokumentami nie miała prawa wyłącznie rozporządzać, na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne wobec oskarżonej M. M. (1) warunkowo umarza na okres 1 (jednego) roku próby;

II. na podstawie art. 67 § 3 i 4 k.k. w zw. z art. 74 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżoną M. M. (1) do zapłaty nawiazki w wysokości 500 zł (pięciuset złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w terminie 1 (jednego) miesiąca od dnia uprawomocnienia się wyroku;

III. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 130 zł (sto trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów sądowych, w tym kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt IV K 1026/16

UZASADNIENIE

Na podstawie całości materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. M. (1) i M. M. (1) zamieszkiwali razem w mieszkaniu nr (...) przy ul. (...) z (...) w W.. W kwietniu 2016 r. K. M. (1) wyprowadził się z mieszkania i zamieszkał u córki w lokalu nr (...) przy ul. (...) z (...) w W.. K. M. (1) zostawił w mieszkaniu nr (...) dokumentację podatkową, dokumentację medyczną i dokumentację z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, a także wyciągi bankowe. K. M. (1) po opuszczeniu lokalu zajmowanego uprzednio z M. M. (1), z uwagi na wymianę zamków, nie miał już do niego dostępu, nie mógł więc wejść do mieszkania i zabrać dokumentów. Od kwietnia 2016 r. K. M. (1) wielokrotnie kontaktował się z M. M. (1) i żądał wydania należących do niego rzeczy. M. M. (1), pomimo świadomości, że nie jest osobą uprawnioną do dysponowania dokumentami K. M. (1), nie chciała go wpuścić do mieszkania w celu ich zabrania i odmawiała ich wydania.

K. M. (1) wielokrotnie prosił również syna P. M., który zamieszkiwał z matką, o wpuszczenie go do domu lub wyniesienie dokumentów, lecz ten nie chciał się wtrącać w spory pomiędzy rodzicami. P. M. tylko jeden raz wpuścił K. M. (1) do mieszkania po jego wyprowadzeniu się, to jest w nieustalonym dniu listopada 2016 r.

W dniu 07 listopada 2016 r. funkcjonariusze Policji KP W. B. asp. szt. M. M. (3) oraz sierż. szt. Ł. K. dokonali przeszukania mieszkania zajmowanego przez M. M. (1), które miało na celu odnalezienie dokumentacji należącej do K. M. (1). W trakcie czynności w mieszkaniu nr (...) przy ul. (...) z (...) w W. ujawniono dokumentację w postaci: deklaracji dla podatku od towarów i usług (...) za miesiąc kwiecień 2010 r., zgłoszenie rejestracyjne w zakresie podatku od towarów i usług (...) z datą złożenia w Urzędzie Skarbowym W. (...) -2010, zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym 2009 PIT 36, zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym 2010 PIT-36, informacji o dochodach oraz pobranych zaliczkach na podatek dochodowy w roku 2011 PIT 11, zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym 2011, informacji o dochodach uzyskanych od organu rentowego za rok podatkowy 2012 PIT 11 A, deklaracji o wysokości składki na ubezpieczenie zdrowotne zapłaconej i odliczonej od karty podatkowej w poszczególnych miesiącach roku podatkowego 2011 PIT 16A, zeznania o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym 2014, informacji o dochodach uzyskanych od organu rentowego za rok podatkowy 2014 PIT 11A, deklaracji o wysokości składki na ubezpieczenie zdrowotne zapłaconej i odliczonej od karty podatkowej w poszczególnych miesiącach roku podatkowego 2009 PIT 16A, zeznania o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym 2013 PIT 37, zeznania o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym 2012 PIT 37 na

nazwisko K. M. (1) oraz dokumentacji zakładu ubezpieczeń społecznych w postaci decyzji o przyznaniu świadczenia rehabilitacyjnego o nr (...) - (...) - (...) Sc z datą 10.07.2009 r., decyzji zakładu ubezpieczeń z dnia 04.11.2009 r. o nr (...), pismo do w/wym. decyzji nr (...) z datą 4.12.2009 r., pismo z zakładu ubezpieczeń społecznych nr (...) - 2009 z dnia 05.01.2010 r., decyzja z zakładu ubezpieczeń społecznych nr (...) z dnia 19.01.2010 r., pismo do ZUS z dnia 16.02.2010 r., decyzja (...) nr (...) z dnia 18.02.2010 r., decyzja (...) nr (...) z dnia 13.04.2010 r. wraz z uzasadnieniem i potwierdzeniem nadania, decyzja nr (...) z datą 06.07.2010 r. z odpowiedzią datowaną na dzień 23.08.2010 r. i potwierdzeniem nadania, odpisu nr (...) / (...) z dnia 10 grudnia 2010 r. dotyczące pisma procesowego organu rentowego o sygnaturze VI U 93/10, pisma nr (...) - (...) z dnia 22.02.2011 r. na nazwisko K. M. (1), oraz dokumentacji medycznej w postaci historii choroby z dnia 26.01.2009 r. z Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej W. B. (...) (...) - (...) W. ul. (...) na nazwisko K. M. (1), skierowanie do poradni specjalistycznej neurolog z dnia 20.02.2009 r. z Lecznicy Lekarzy Rodzinnych w B. Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej, (...) - (...) W., ul. (...), w postaci Historii zdrowia i choroby z dnia 24.02.2009 r. z (...) Zespołu Publicznych Zakładów (...) (...) ul. (...) na nazwisko K. M. (1), w postaci wydruku morfologii wydanego przez Laboratorium (...) sp. z o.o. ul. (...), (...) - (...) W., z datą 19.04.2010 r. na nazwisko pacjenta K. M. (1), w postaci wyniku badania tomografii komputerowej z dnia 28.05.2009 r. wydanej przez klinikę (...) S.C. J. (...), M. (...) L., ul. (...), (...) - (...) L. na nazwisko K. M. (1).

W dniu 18 listopada 2016 r. dokumenty zatrzymane od M. M. (1) zostały przekazane K. M. (1).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowo wyjaśnień oskarżonej (k. 181-183), zeznań świadków: K. M. (2) (k. 20v, 184-186), P. M. (k. 210-212), M. M. (3) (k. 197-199), Ł. K. (k. 199-200), protokołu oględzin rzeczy wraz z fotografiami (k. 23-25), krótkiego raport działań (k. 36-37), informacji dotyczącej czynności (k. 38-39), postanowienia o żądaniu wydania rzeczy; postanowienia o przeszukaniu (k. 62), protokołu przeszukania (k. 63-68), pokwitowania (k. 77), deklaracji Vat 7 (k. 82-83), zgłoszenia rejestracyjnego Vat R (k. 84-86), zeznania o wysokości dochodu PIT 36 (k. 87-88), informacji o wysokości dochodu PIT B (k. 89-94), zeznania o wysokości dochodu PIT 36 (k. 95), informacji o wysokości dochodu PIT B (k. 96), informacji o dochodach PIT 11 (k. 97), zeznania o wysokości dochodu PIT 37 (k. 98-99), informacji o dochodach uzyskanych od organu rentowego (k. 100-101), deklaracji o wysokości składki PIT 16A (k. 102), zeznania o wysokości dochodu pit 347 (k. 103-104), urzędowego poświadczenia odbioru dokumentu (k. 105), informacji o dochodach uzyskanych od organu rentowego (k. 106), deklaracji o wysokości składki na ubezpieczenie pit 16 A (k. 107), zeznania o wysokości dochodu PIT 37 (k. 108-109), urzędowego poświadczenia odbioru dokumentu (k. 110), formularza za rok 2012 (k. 111-112), decyzji o przyznaniu świadczenia rehabilitacyjnego (k. 113, 114, 115), decyzji ZUS z dnia 04/11/2009 r. (k. 116), pisma K. M. (1) do ZUS (k. 117), decyzji ZUS z dnia 19/01/2010 r. (k. 118, 119, 120), pisma K. M. (1) do ZUS (k. 121), decyzji ZUS z dnia 18/02/2010 r. (k. 122), pisma K. M. (1) do ZUS (k. 123), decyzji ZUS z dnia 13/04/2010 r. (k. 124), pisma ZUS do K. M. (1), decyzji z dnia 06/07/2010 r. (k. 125), pisma K. M. (1) do ZUS wraz z potwierdzeniem nadania (k. 126), decyzji ZUS z dnia 06/07/2010 r. (k. 127), pisma ZUS z dnia 22/02/2011 r. i z dnia 27/05/2010 r (k. 128), pisma procesowego organu rentowego (k. 129), pisma ZUS Wydziału Zasiłków (k. 130), historii choroby (k. 131-132), skierowania do neurologa (k. 133), historii zdrowia i choroby (k. 134-137), wyników badania krwi (k. 138), wyników tomografii komputerowej (k. 139-140), orzeczenia lekarza orzecznika ZUS (k. 141, 142, 143), danych o karalności (k. 161, 208).

Przesłuchana w trakcie postępowania przygotowawczego oskarżona M. M. (1) nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i skorzystała z prawa do odmowy składania wyjaśnień (k. 73).

Przesłuchana w charakterze oskarżonej M. M. (1) nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i wyjaśniła, że wszystkie dokumenty były w mieszkaniu. Nie tylko te dokumenty, które zostały ujawnione w zarzucie, są w mieszkaniu, jest również wiele innych dokumentów. Nikt ich nie zabierał i ich nie wynosił. Nie było takiej sytuacji, żeby z mieszkania, w którym mieszkał K. M. (1), zabierała jakieś dokumenty. W dniu 16 kwietnia 2014 r. mąż wyprowadził się, ponieważ zapoznał kobietę L. M.. Zamieszkał z nią u K. M. (2) 4 piętra niżej niż ona. Jak mąż się wyprowadził, zabrał swoje rzeczy osobiste, część rzeczy wyniosła sama. Część dokumentów zabrał, jednak nie wie jakie. Reszta dokumentów znajdowała się cały czas w mieszkaniu. K. M. (1) przychodził po dokumenty pod jej nieobecność. Było to w październiku. Brał wtedy jakieś dokumenty. W mieszkaniu był wtedy syn. On nie wiedział, jakie dokumenty brał K. M. (1). Wielokrotnie przychodził pod jej nieobecność. Zmieniła zamki w mieszkaniu. K. M. (1) został wymeldowany

przez urząd i nie ma dostępu do mieszkania. Gdy policjanci przyjechali do mieszkania, pokazała wszystkie dokumenty, jakie są w mieszkaniu. Syn P. M. był wówczas w mieszkaniu, zapytał się, co się dzieje. Gdy powiedziała, że Policja zabiera dokumenty, P. M. poinformował ją, że K. M. (1) był w mieszkaniu, kiedy ona była w sanatorium, w październiku - listopadzie 2016 r. Według niego ojciec był już nie raz i zabierał jakieś dokumenty. Zaprzeczyła, że nie chciała wpuścić K. M. (1) do mieszkania, żeby sam zabrał swoje dokumenty. Gdyby ją poprosił, wydałaby mu dokumenty. Nie była świadoma tego, że dokumenty wymienione w akcie oskarżenia znajdują się w mieszkaniu. Policji dokumenty wydała dobrowolnie (k. 181-183).

Sąd zważył, co następuje:

Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonej M. M. (1) w zdecydowanej części jako niewiarygodne, nieznajdujące oparcia w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie. Sąd uwzględnił wyjaśnienia w zakresie, w jakim oskarżona przyznaje, że dokumenty należące do K. M. (1) znajdowały się w mieszkaniu nr (...) przy ul. (...) z (...) w W.. Natomiast pozostała ich treść stanowi jedynie przygotowaną przez oskarżoną linię obrony. W szczególności oskarżona pragnie ukazać się jako osoba, która jest bezpodstawnie oskarżana o popełnienie zarzucanego jej czynu.

Oskarżona wyjaśniła, że nie utrudniała K. M. (1) dostępu do dokumentów, które znajdowały się w mieszkaniu, w którym przebywała razem z synem P. M.. Jak wskazała, K. M. (1) wielokrotnie przychodził do domu pod jej nieobecność. Wie o tym z relacji syna, który miał jej mówić o kilkukrotnej obecności w mieszkaniu K. M. (1) i zabieraniu dokumentów. Jednak wyjaśnienia te nie mogą zostać uznane za wiarygodne, albowiem wskazaniom tym przeczą zeznania P. M., który wskazał, że umożliwił wejście K. M. (1) do mieszkania tylko raz – w listopadzie 2016 r., natomiast w pozostałych przypadkach, kiedy K. M. (1) pojawiał się u nich, nie wpuszczał go do środka, twierdząc, że nie chce być angażowany w spór pomiędzy rodzicami i kazał ojcu przyjść podczas obecności oskarżonej w mieszkaniu. Oskarżona przeczyła również temu, że odmawiała mężowi wydania dokumentów. Wręcz przeciwnie, według oskarżonej, gdyby K. M. (1) poprosił ją o dokumenty, wydałaby mu je bez problemu. Twierdzenie takie również stoi w sprzeczności ze zgromadzonym materiałem dowodowym, bowiem zarówno K. M. (2), jak i P. M. wskazywali, że K. M. (1) wielokrotnie prosił o zwrot dokumentów, a oskarżona nie chciała wpuścić go do mieszkania, nie oddała mu również na jego żądanie dokumentacji, której nie miała prawa przetrzymywać. K. M. (1) odzyskał dokumentację znajdującą się w mieszkaniu oskarżonej dopiero w dniu 18 listopada 2016 r., po dokonaniu przez funkcjonariuszy Policji przeszukania mieszkania oskarżonej.

Zdaniem Sądu oskarżona w swoich wyjaśnieniach starała się opisać przebieg zdarzenia w jak najkorzystniejszym dla siebie świetle, starając się przedstawić jako osobę nie ponoszącą odpowiedzialności za zarzucane jej zachowania, jednocześnie będącą ofiarą działań K. M. (1), który z uwagi na trwający pomiędzy nimi konflikt i toczącą się sprawę rozwodową, chce utrudnić życie oskarżonej. Jednakże biorąc pod uwagę całokształt zgromadzonego materiału dowodowego twierdzenia te nie mogły zostać uwzględnione przy ustalaniu stanu faktycznego w sprawie.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka K. M. (2), albowiem są logiczne, przekonujące i w sposób spójny opisują sytuację panującą w relacjach pomiędzy oskarżoną M. M. (1) a K. M. (1). W złożonych zeznaniach K. M. (2) potwierdziła, że K. M. (1) wielokrotnie zwracał się do oskarżonej o zwrot należących do niego dokumentów, które znajdowały się w miejscu jej zamieszkania, ona jednak nie chciała mu ich udostępnić. Nie był wpuszczany do domu ani przez oskarżoną, ani przez syna P. M., który również nie chciał wpuścić ojca do domu podczas nieobecności oskarżonej. Sąd miał na uwadze, iż K. M. (2) nie pozostaje w dobrych relacjach z matką M. M. (1), jednak powyższe wskazania znajdują odzwierciedlenie w zeznaniach świadka P. M., który potwierdził, że w mieszkaniu przy ul. (...) z (...) nr 93 w W. znajdują się dokumenty należące do K. M. (1), o zwrot których zwracał się do oskarżonej. Z tego też powodu pomiędzy stronami miały miejsce kłótnie. Jak wskazał świadek P. M., K. M. (1) w okresie pomiędzy 19 a 22 sierpnia 2016 r. nie miał dostępu do mieszkania, został do niego wpuszczony przez niego tylko raz w listopadzie 2016 r.

Sąd uwzględnił zatem treść zeznań zarówno K. M. (2), jak i P. M., nie znajdując podstaw do przyjęcia, iż stanowią nieobiektywną i jednostronną relację odnośnie sytuacji w mieszkaniu stron w okresie objętym zarzutem. Wskazać należy, iż P. M. nie opowiadał się za żadną ze stron podczas istniejącego konfliktu, uznając, że są to sprawy wyłącznie

pomiędzy rodzicami i nie chciał uczestniczyć w sporze. Dlatego też Sąd przyjął w całości złożone przez niego zeznania jako bezstronny i wiarygodny dowód. Odnosząc się natomiast do zeznań K. M. (2), Sąd co prawda miał na uwadze, że relacje pomiędzy nią a oskarżoną nie są pozytywne, co mogłoby skłonić świadka do przedstawiania postępowania oskarżonej w kłamliwy sposób. Jednak w świetle depozycji świadka P. M. Sąd uznał, iż nie są one subiektywne i stanowią wiarygodny materiał dowodowy. Tym bardziej, że świadek nie starała się obciążać oskarżonej bezpodstawnie za zachowania, które faktycznie nie miały miejsca, o czym świadczy treść zeznań, w których świadek wskazała, że nie wie nic na temat zabrania przez oskarżoną dokumentów z mieszkania nr (...) przy ul. (...) z (...) w W..

W ocenie Sądu, za niebudzące wątpliwości uznać należy zeznania przesłuchanych w charakterze świadków funkcjonariuszy Policji - M. M. (3) oraz Ł. K., którzy w dniu 07 listopada 2016 r. dokonali przeszukania lokalu nr (...) przy ul. (...) z (...) w W. i potwierdzili, że w mieszkaniu, w którym oskarżona przebywała, ujawnili dokumentację należącą do K. M. (1). Sąd nie znalazł podstaw, aby przyjąć, iż zeznania ww. świadków nie odzwierciedlają rzeczywistości. Świadców ci są funkcjonariuszami publicznymi, działającymi w ramach obowiązków służbowych, z należytą uwagą i starannością, w sposób obiektywny, nie mieli zatem żadnego interesu w bezpodstawnym obciążaniu oskarżonej o zachowania, które w rzeczywistości nie miały miejsca. Ponadto treść zeznań przesłuchanych w charakterze świadków funkcjonariuszy Policji znajduje potwierdzenie w treści sporządzonego protokołu z czynności przeszukania mieszkania.

Zeznania świadka B. C., funkcjonariusza Policji, nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, świadek bowiem nie uczestniczyła w przeszukaniu lokalu nr (...) przy ul. (...) z (...) w W., a obecna była podczas innej interwencji Policji dotyczącej stron postępowania.

Przesłuchany w charakterze świadka K. M. (1), który jest mężem oskarżonej, odmówił składania zeznań na mocy przepisu art. 182 § 1 k.p.k. Zgodnie z art. 186 § 1 k.p.k. zeznania złożone przez K. M. (1) w postępowaniu przygotowawczym nie mogą służyć jako dowód ani być odtwarzane.

Odnośnie pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie zaliczonych w poczet materiału dowodowego na podstawie art. 394 § 2 k.p.k., Sąd uwzględnił je przy ustalaniu stanu faktycznego, nie znajdując podstaw do zakwestionowania ich autentyczności ani prawdziwości zawartych w nich treści.

W świetle tak ukształtowanego materiału dowodowego, po dokonaniu jego oceny w oparciu o kryteria zawarte w art. 7 k.p.k. w ramach zarzucanego w akcie oskarżenia czynu Sąd uznał M. M. (1) za winną zarzucanego jej czynu z art. 276 k.k. Sąd zmienił opis zarzucanego oskarżonej czynu, uznając, iż oskarżona jedynie ukrywała dokumentację w mieszkaniu nr (...) przy ul. (...) z (...) w W.. Wskazać należy, że brak jest jakichkolwiek dowodów wskazujących na to, że dokumenty te zostały wyniesione przez oskarżoną z lokalu nr (...) przy ul. (...) z (...) w W..

Ponadto Sąd zmienił opis czynu w zakresie czasookresu popełnienia przestępstwa, uznając, iż doszło do niego w nieustalonym bliżej okresie od kwietnia 2016 r., kiedy to pokrzywdzony się wyprowadził z mieszkania, do października 2016 r., albowiem w nieustalonym dniu w listopadzie 2016 r. K. M. (1) był w mieszkaniu, wpuszczony przez syna, również w listopadzie dokonano przeszukania mieszkania.

Na podstawie art. 276 k.k. odpowiada sprawca, który niszczy, uszkadza, czyni bezużytecznym, ukrywa lub usuwa dokument, którym nie ma prawa wyłącznie rozporządzać. Ukrycie dokumentu polega na utajnieniu miejsca jego przechowywania. W przypadku, gdy na sprawcy ciąży obowiązek wyjawienia miejsca, w którym znajduje się dokument, niewykonanie tego obowiązku może być równoznaczne z jego ukryciem. Za ukrycie dokumentu można także potraktować odmowę wykonania obowiązku jego wydania osobie uprawnionej (tak: M. Mozgawa, Komentarz do art. 276 k.k., Lex Omega, podobnie wyrok SA w Gdańsku z 5 kwietnia 2000 r., II AKa 14/00, OSAG 2001, z. 1, poz. 2, wyrok SA w Katowicach z dnia 2 lutego 2016 r., II AKa 380/15, Legalis). „Możliwość przypisania oskarżonemu przestępstwa określonego w art. 276 k.k. w postaci ukrywania wskazanego tam dokumentu zachodzi jedynie wówczas, gdy wykazane zostanie, że on sam podjął działanie, w wyniku którego dokument, którym nie miał prawa wyłącznie rozporządzać, został ukryty przed osobą uprawnioną do dysponowania nim, czyli umieszczony w takim miejscu, o którym osoba ta nie wie lub do którego nie ma dostępu lub ma dostęp utrudniony, lub uczynił to wspólnie z inną osobą

albo z innymi osobami, ale nie wtedy, gdy dostrzegł on jedynie, że inna osoba ma dany dokument i nie podejmuje działań uniemożliwiających jej ukrycie go, czyli nie reaguje na to” (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2002 r., V KKN 404/99 OSNKW 2002, nr 9-10, poz. 72). Przepięstwo to może być popełnione jedynie z winy umyślnej, w zamiarze bezpośrednim (tak: A. Marek [w:] Kodeks karny. Komentarz do art. 276 Kodeksu Karnego, Lex Omega, wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 31.10.2012 r., II AKA 215/12, LEX nr 1237264).

Mając powyższe na uwadze, w realiach niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż oskarżona M. M. (1) popełniła zarzucane jej w akcie oskarżenia przestęstwo. Stwierdzić należy, iż materiał dowodowy w postaci zeznań świadków, jak i dowodów potwierdzających fakt ujawnienia w dniu 7 listopada 2016 r. w mieszkaniu nr (...) przy ul. (...) z (...) w W. przez funkcjonariuszy Komisariatu Policji W. B. w trakcie czynności przeszukania lokalu dokumentów należących do K. M. (1), bezsprzecznie pozwala przyjąć, że oskarżona M. M. (1) działała umyślnie w zamiarze ukrycia dokumentacji należącej do K. M. (1) w miejscu zamieszkania, nie mając prawa do rozporządzania nimi. Wskazać bowiem należy, iż z treści spójnych i konsekwentnych zeznań świadka K. M. (2) oraz P. M. wynika, że oskarżona M. M. (1), pomimo świadomości, że dokumenty stanowią własność K. M. (1), i mimo zgłaszanych przez niego żądań zwrotu dokumentów, odmawiała ich wydania, stąd wypełniła znamiona art. 276 k.k.

Jako okoliczności łagodzące Sąd potraktował dotychczasową niekaralność oskarżonej (k. 208), a także sytuację osobistą, w której się znalazła, tj. rozstanie z mężem, który wraz z nową partnerką zamieszkał w tym samym budynku mieszkalnym, który ona zamieszkiwała, a w dodatku w mieszkaniu ich córki, co niewątpliwie mogło rodzić jej uzasadniony żal.

W sprawie nie zaistniały okoliczności obciążające.

W niniejszej sprawie Sąd zdecydował o zastosowaniu wobec oskarżonej M. M. (1) najłagodniejszego środka związanego z poddaniem sprawy próbie w postaci warunkowego umorzenia postępowania, unormowanego w art. 66 i 67 k.k. Zgodnie z art. 66 § 1 k.k. sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestęstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Sąd uznał, iż w niniejszej sprawie ww. przesłanki zostały spełnione. W szczególności Sąd uznał, że zachowanie oskarżonej charakteryzowało się nieznacznym stopniem winy oraz społecznej szkodliwości czynu. O powyższym świadczą okoliczności przedmiotowe popełnionego czynu oraz motywacja, jaką kierowała się oskarżona, która wynikała z chęci dokuczenia K. M. (1). Wskazać należy, iż oskarżona M. M. (1) i K. M. (1) w okresie objętym zarzutem pozostawali w konflikcie z uwagi na związenie się K. M. (1) z inną kobietą, co skutkowało wyprowadzeniem się przez niego do mieszkania córki K. M. (2). Zdaniem Sądu niewątpliwie napięta i stresująca sytuacja, w jakiej znalazła się oskarżona, w tym zamieszkiwanie K. M. (1) w tym samym bloku co oskarżona oraz toczące się postępowanie rozwodowe, miała wpływ na jej zachowanie w stosunku do K. M. (1). Oskarżona wykorzystała więc zaistniałą sytuację i działając z chęcią dokuczenia K. M. (1), złośliwie nie chciała udostępnić K. M. (1) pozostawionej w mieszkaniu dokumentacji. Co do pozostałych przesłanek warunkujących dopuszczalność warunkowego umorzenia postępowania karnego, to stwierdzić należy, iż oskarżona M. M. (1) była dotychczas osobą nie karaną (k. 208). Sąd doszedł więc do wniosku, że zachowanie oskarżonej miało charakter incydentalny i nie powtórzy się w przyszłości, zatem istnieje co do niej pozytywna prognoza kryminologiczna odnośnie przestrzegania porządku prawnego w przyszłości. W związku z tym Sąd uznał, iż w chwili obecnej karanie oskarżonej jest przedwczesne i warunkowo umorzył wobec niej postępowanie karne na okres próby jednego roku.

Sąd, stosownie do przepisów art. 67 § 3 i 4 k.k. w zw. z art. 74 § 1 k.k., zasądził od oskarżonej M. M. (1) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej zapłatę nawiązki w wysokości 500 zł w terminie jednego miesiąca od dnia uprawomocnienia się wyroku. Wskazane przepisy obligują bowiem Sąd w przypadku warunkowego umorzenia postępowania do nałożenia na sprawcę obowiązku naprawienia szkody, w miarę możliwości zadośćuczynienia, albo zamiast tych obowiązków nawiązki.

O kosztach sądowych Sąd orzekł zgodnie z brzmieniem art. 627 k.p.k., uznając, iż w związku z tym, że oskarżona pracuje, a dzieci nie pozostają na jej utrzymaniu, brak jest podstaw do zwolnienia oskarżonej od ich ponoszenia.